

[Finansministeren.]

om det kunne tænkes, at disse forslag også blev trukket tilbage. Ja, hvis der fremkommer et bedre under forhandlingerne, skal jeg være meget villig til at trække dem tilbage.

Det ærede medlem og andre var inde på, at man egentlig ikke rigtig kunne bedømme de foreliggende forslag, fordi der manglede skalaer, provenuberegninger og sådant. Det er jeg i og for sig ganske enig med de ærede medlemmer i og derfor også enig i, at et materiale til belysning af disse forhold må stilles til rådighed for det kommende udvalgsarbejde. Når jeg ikke har villet ledsage forslagene med et sådant materiale, er det af den enkle grund, at et sådant materiale måtte jo have bygget enten på den udskrivningslov, der gælder i dag, eller i det mindste på det forslag, der nu er trukket tilbage. Vi ved jo alle sammen, at det ville være misvisende, for så vidt som vi må regne med, at det bliver andre skalaer, der skal arbejdes ud fra på det tidspunkt, en ordning skal træde i kraft, og jeg synes ikke, det kunne tjene nogens interesse, at der blev givet oplysninger, som ikke kom til at svare til — måske var temmelig langt fra — det, der ville blive virkelighed til sin tid. Vi ved jo, at havde sådanne tabeller ledsaget forslagene, så var de slået op i pressen som den virkning, ordningen ville have, og det synes jeg altså som sagt ikke der var megen rimelighed i.

Det er jo givet, når vi skal tale om de provenumæssige virkninger og virkningerne for de enkelte skatteydere, at hvis man gennemfører lettelser på et område og går ud fra, at man skal have det samme provenu, så må det uundgåeligt medføre mere belastning på et andet område. Det er en ganske banal sandhed, men den må jo siges, fordi man somme tider argumenterer som om, at den kunne man se bort fra. Men man kan nu en gang ikke trække sig selv op ved håret. Det er derfor, at det med denne som med andre skattereforplaner er hensigtsmæssigt, at de kan gennemføres i forbindelse med, at der kan indvindes provenu på andre felter, så man, om jeg så må sige, kan sætte nogle penge til på det specielle område, det her drejer sig om.

Jeg skal da gerne erkende, at hvis man tænkte sig forslagene gennemført på grundlag af de nuværende skalaer, ja, så medfører det lettelser, og det kan jo næsten ikke undgås at blive lettelser fortrinsvis for de højere indkomster, fordi det er deroppe, progressionen virker i øjeblikket og virker meget kraftigere, end når man splitter indkomsterne op, det er indlysende. Og da vi havde tænkt os en vis stramning af ikke-forsørgereskalaen, kommer det altså til at virke dér. Det er derfor, jeg siger, at denne sag kan — og det er regeringens forudsætning — ikke gennemføres uden i forbindelse med lettelser i det hele taget af indkomstbeskatningen, således at ikke-forsørgere ikke kommer til at betale mere, end de gør i øjeblikket, i hvert fald for så vidt angår det, jeg ville kalde almindelige indtægter.

Der er talt om, hvordan andre forslag måske kunne klare tingene. Der har været nævnt spørgsmålet om den fælles selvangivelse, der er rejst spørgsmålet om valgfrihed, og det er da klart, det anser jeg for givet, at det er muligheder, som nærmere må undersøges.

Næsten alle ærede medlemmer, der har haft ordet, har jo peget på, at man kunne ikke løse dette problem uden også at løse det problem, som så ville blive kraftigere, problemet for de såkaldte medhjælpende hustruer, dem, der hjælper med i en fælles bedrift. Jeg har også i fremsættelsestalen nævnt, at problemet er der, og peget på vanskelighederne derved. Her gælder jo det samme; skal en løsning til, så er det spørgsmålet om et provenutab, der på en eller anden måde skal hentes hjem. Det må vi være opmærksom på.

Der har været peget på forsørgerbegrebet. Rent bortset fra at jeg ikke mener, at det ærede medlem fru Hanne Budtz har ret i, at det er så nyt, som det ærede medlem nævnte — der har været forsørgerfradrag for visse indkomster længere tid tilbage — så er jeg da enig i, at det er en af de ting, som man også må se på. Jeg har ved arbejdet med disse ting erfaret, at det er en rigtig betragtning, at det, man kalder forsørgere, det, der i skattelovens forstand er forsørgere, såvel som i og for sig ikke-forsørgere, dækker over noget meget forskelligt i de enkelte tilfælde; og om man i det hele taget kan nå